

БЮЛЕТИН № 11

Издава Д-ството на Македонската емиграция в Пловдив.

ИЗЛИЗА СЕДМИЧНО
Годишен абонамент 50 лева.

Адрес: Редакция „Бюлетин“,
ул. Май № 7 — Пловдив.

ОТДЕЛЕН БРОЙ 1 ЛВ.

ИТАЛИЯ НА ИЗТОК.

През 1864 г., когато Бисмарк смяташе необходимо сключването на съюз с Австрия, а последната оставаше непримирима по Шлезвиг-Холщайнския въпрос и не искаше да признае никакви териториални придобивки на Прусия след войната ѝ с Дания—в сжщото това време Италия предявяваше претенции за Венеция, като дори искаше да откупи от Австрия с пари целата венецианска област.

На 11 юний 1866 г. Австрия се биеше на два фронта срещу двама неприятели. При Кустица и Лиса тя разби италиянските сухопътни и морски сили, а при Кьониггреу, след седемдневни упорити и кръвопроливни боеве, тя бе разбита и победена от Прусия.

Италия завърши националното си обединение след едно поражение, като останаха временно само още стотина хиляди италиянци под Австро-Унгария в Трентино, Тирол и др.

Обаче Италия плати твърде скъпо своето обединение, като пожертвува Савоя и Ница, които беха отстъпени на Франция.

Макар и да бяха обтегнати отношенията между двете латински държави, но все още продължаваха да бъдат лоялни до 1881 г., в която

година Франция окупира окончателно Тунис и французката жандармерия се отзова пред Сицилия — първия и най-важен италиянски пост в Средиземно море. От него момент отношенията между двете латински страни се влошиха,

Италия, която бе една бедна страна, неможеше да изхранва целото си население. Нейната търговия и промишленост бавно се развиваха и тя биде принудена по-късно да улеснява емигрирането на значителен брой от своето население. Тя имаше нужда да достави за промишлеността си сурови и полуобработени материали и колониални произведения. Всичко това я застави да развие колониалната си политика и да подири нови земи, за да намести „излишното си население“ и си гарантира положението на велика сила.

За да отклони погледа на Италия от Австрия и Балканите, Бисмарк обърна вниманието ѝ върху северните брегове на Африка, главно върху Тунис, като насърчаваше стремежите ѝ към тая богата и обширна област. Когато Франция окупира Тунис през 1881 г. Италия разбра, че ще трябва да се прости с колониалната си политика в Северна Африка и се почувствува сжщевре-

мено изолирана, защото нито една от великите сили не я подкрепи поне морално.

Това безпомощно международно положение тласна Италия в обятията на Германия и засили стремението ѝ да влезе в съюз с нея. Добре, но „пътят за Берлин — както бележи Криспи в своите мемоари — минава през Виена“ е казал Бисмарк. Затова, през Октомври 1881 г., италианския крал Хумберто, заедно с министър-председателя Депретис и министъра на външните работи Манчини отидоха в Виена, дето се изработиха условията на договора за приемането на Италия в съюза на Австро-Унгария и Германия. Договорът биде подписан на 20 Май 1882 г. и живя точно 33 години, до 1915 г., когато Италия напусна Съюза и мина на страната на Съглашението*). Този договор ни най малко не попречи, разбира се, не капиталистическа Италия да преследва своите завоевателни планове и вжн от балканите. Нещо повече: Италия, след като сключи нови договори с Англия в 1886 г., с Франция в 1900 г. и с Русия в 1902 г. и благодарен

*) Между другите дипломатически документи, които Австро-Унгарското правителство напечати в издадената от него „Червена книга“, се намира чл. 7 от тайния сюзнически договор, сключен на 20 май 1882 г. между нея и Италия. Този член гласи:

„Австро-Унгария и Италия — които ще гледат, доколкото това е възможно, да се запази териториалното статукво на Близкия изток — се задължават да упражняват своето влияние в смисъл да се избегнат териториални промени, които не сж в интереса на която и да е от договорящите страни... В случай, че не е възможно да се запази статуквото на Балканите, тогаз **Австро-Унгария и Италия си запазват правото да окупират временно или ЗА ВИНАГИ известни земи**, но след като предварително двете държави се споразумеят върху основателните претенции и на двете държави“.

ние само на техната подкрепа (за да я откъснат от Съюза) можа да предприеме колониалната си война в Триполитания и нещастния свой поход в Абисиния, дето след жестокото поражение нанесено ѝ от Менелиха при Адуа, биде принудена да се откаже от Африканските си авантюри и да търси спасение за своята индустрия върху западните брегове на Балканския полуостров — в Албания.

Ясно е като бел ден, че Италия имаше и продължава да има **завоевателни аспирации на Балканите** а не некакви симпатии към „освободителните и обединителни тенденции“ на малките и поробени народи — нящо в което вярват, за да си направят лично положение, романтиците от разните временни комисии и политически комитетии.

Дипломатите на италианската завоевателна политика сж имали винаги пред вид разрешаването на следната капиталистическа задача: кое море е по важно за Италия и кой стремеж е по опасен за нея — дали този на Австро-Унгария към Солун (сега на Югославия), или оня на Франция към северните брегове на Африка? Дали Франция с окупацията на Тунис и с затвърдяване положението си в Средиземно море не заплашва италианското владение на Сицилия и нейното свободно движение в Средиземно море или пък Австрия (а сега Гърция) с настаняването си в Солун не застрашава Адриатическото море? Дали Средиземното или Адриатическото море трябва да стане вътрешно италианско море? Ето въпроса който пожела да разреши Италия при Изонцо, в войната с своята бивша сюзница — Австрия, като обжрна Адриатика на едно затворено италианско море.

Италия днес се чувства „в пра

вото си“ на универсален и единствен наследник на всички земи от Балкана, които и се падаха сжгласно сключения таен договор прѣди 33 години за поделбата на Балканския полуостров между нея и Австро-Унгария, щом последната не съществува вече.

От дипломатическите разкрития, които станаха след намесването на Италия в общеевропейската война през 1915 год, на страната на Сжгласението, установи се по един несжмнен начин, че Италия запазва за себе си адриатическите брегове и Албания, а Македония с Солун на Егейско море оставаше за Австрия. Нещо повече: преди да мине на страната на Сжгласението и да обяви война на Австро-Унгария, Италия предяви искания кжм последната, за да мине на нейна страна — как отворително се тжргува с кржвта на народите — да бждат отстжпени освен Трентино и целата южна част на Тирол, но още и далматинските острови, почти всичките земи по бреговете на Адриатическото море, една ивица от Каринтия, Валона и Албания. Това е официално издадения хищнически стремеж на империалистична Италия. Обаче крайният стремеж на Италия, който тжй грижливо се затулва с романтичната идеология за „освобождаване малките поробени народи от тираните им“ и на която „нормална игра на силите“ служат разните чешити „комисии“, е да завладее цела Далмация, Словенско, Хжрватско, Македония, за да излезе на Солун и от там да простре влиянията си на Егейско море и в Мала Азия, дето по настоящемъ кокетничи и с Мустафа Кемала. Сега особено, когато нейната сжперница, великата Австро-Унгарска империя е разпокжсана, Италия се чувствува в сжстояние да играе на Балканите самостоятелно оная рол, която

в миналото искаше да играе заедно с Австро-Унгария.

И днес Италия е в конфликт с Гжрция и Югославия, защото неможе да се споразумее за поделбата на Смирна, Тракия и Островите с пжрвата и на Албания и западните брегове на Балканския полуостров с втората.

Затова сж тия „инциденти“ в Фиуме, на Албанската граница, в Сабенико, в Смирна, Тракия, Македония и в Мала Азия.

Нашите патриотари, фалиралите фирми около „комисиите“, непроходимо-тжпоумните газетари и разни побжлгарени джунмета от продажни публицисти и журналисти, без да са забравили нещо от миналото и без да са научили нещо от настоящето, продължаватъ да крикунствуват за използване „нормалната игра“ на тези обществени сили.

Италия, подобно на другите велики сили, гледа главно да използва негодуванието на Македонската, Тракийската и Добруджанската емиграция за своите чисто завоевателни цели, без да мисли за каквото и да е освобождение на страните, от които изхожда тази емиграция. Тя се стреми да заграби тяхните земи, природните им богатства, пазарите, пристанищата, реките и моретата им, да тури ржка на нови данжкоплатци и консуматори за своите „излишни“ индустриални стоки.

Емиграцията не трѣбва да се мами от старата игра на новата италианска маймуна на Балканите. Тя трѣбва да се организира в самостоятелни дружества или организации, далеч от развращающата атмосфера на политическите партии, за да извоюва, с средствата и методите на социалната революция, своето политическо и икономическо освобождение.

Съдбата на бежанеца

Три години вече минават откато пристигна в Бжлгария последната голяма вжлна от бежанци, ала и до днес никой не се е погрижил за настаняването на тия нещастници.

„Братският“ прием на бжлгарите от Бжлгария бежанеца има случай да изпита твжрде добре. Власть и общество — всички го посрещнаха с псувни: „вашата македонска майка. . . . вашата тракийска майка. . . за вас се бихме. . . за вас стигнахме на днешния хал. . .“ братски любезности, просто да разцелуваш всеки жандарин когото срещнеш. . .

Но, ако всичко това си оставаше само думи, иди-доди — ала думите се превржщат и в дела. Случаи много: явява се бежанец пред чорбаджия за работа, или се не приема или се приема с по-малка заплата от тукашен работник, макар и при равни условия на труд и производителност — чунким, бежанеца е бежанец, ще-не-ще ще работи; сжобщава се на некой селски думбазин да отстжпи непотребната и праздна плевня на бежанско семейство, което иде да ратайствува в село — думбазина запалва плевнята, но не я дава на тия „циган ори“. Требва да се освободи втората или третата или четвжртата кжщца на некой градски кождодер, ко-

ято е заета от „мржсни бежанци“. Веднага квартирната комисия освобождава кжщтата на кождодера за по доходно експлоатиране, а десетина бежански семейства ги хвжрля на улицата, или пжк ги настанява в некой току що изпразнен тютюнов склад, дето дори и мишките са изтровени от „свежия и чист вжздух“.

Онзи ден, на 5 април, стражарите на пловдивското градоначалство най добросжвестно изпжлниха своя братски джлг спрямо една група бежанци. Те отидоха в кжщтата на Стефан Влашкинов, ул. Сжборна 66, и сжс свойствената им деликатност изхвжрлиха на улицата багажа и децата на цели шест семейства: Гоце Байтев, Димитжр Енчев, Туше Калайджиев, Петжр Панев и Дел о Панев. Нещастниците отидоха да се оплачат в градоначалството, но там ги пресрещат сжщите стражари, та всеки може да разбере какжв отговор им е даден.

Шесте семейства са на улицата, а приятелите и приятелките на Врангела са под високата протекция на джржава, джрква и всевжзможни дамски и кавалерски комитети. . . бежанеца джржи добра сметка за всичко това.

Долу маските!

Откато репарационната комисия дойде в България, последната престана да съществува фактически като самостоятелна, независима държава. Това знаеха всички, всички го разбираха, ала никой не желаше открито да го признае. Трѣбваше правителството да иска отсрочка на плащанията и трѣбваше репарационната комисия да отговори с известната вече нота, за да се чуе иеремиевия плач на всички представители на политическите партии по ежедневните и партийни вестници.

Днес партийните вестници са потопени в сълзите и лигите на политическите фарисеи, които и в дадения случай търгуват с нещастията на България, като се надпреварват кой повече да плаче и по лесно да измами избирателния добитък. И всички плачат над чужд гроб, над гроба на България. Или по право, те плачат над своята собствена жертва.

Защото, кои сж тия, що са се трогнали от злата участ на България? Не са ли сжщите, които в продължение на 45 години употребиха най старателно всичките свои усилия да доведат страната до днешното и положение? И коя е тая политическа партия в България, що може да се похвали, че с нищо не е допринесла за разгромяването на страната? Нека почнем от най десните: народняците и цанковистите ли? — Нима не беха те авторите на фамозния Балкански Сюз за поделбата на Македония и не те ли почнаха войната през 1912 година? Не те ли сжздадоха „неотговорния фактор“ в България, не те ли му поднесоха изменението на чл. 17, не те ли му сжздадоха условия да сключва тайни договори и гласне страната въ авантюри? Де-

мократите ли? — Кой се подложи на Фердинанда да бжде обявена „независимостта“ и се даде осезателен изразъ на българския държавен империализъм? Не конкудираха ли демократите с народняци и цанковисти, кой да даде повече гласа във Великото народно събрание за изменения на чл. 17 от конституцията? Не беха ли те, които дойдоха да „спасят положението“ след либералите, да продължат „най патриотично“ войната и дадат пълна възможност на своя цар „благополучно“ да напусне ограбената и разорена страна? Либералите от всички калибри ли? Та нима е нужно да се говори за тия политически янкеседжии? Или за радикали и широки социалисти, които „изпълняваха своя патриотически дълг“ като гласуваха в камарата всички военни кредити на Радославовото правителство? Та нима могат да омиятъ ржцете си тесняците и кажат: „невинни сме, чисти и непорочни сме като дева Мария“, след като устройваха публични събрания на кайзеровия агент Парвус и подкрепяха в Парламента с своите бели бюлетини всички мероприятия от „народнополезен характер“ на Радославова, па дори и му помогнаха в касирането на известно число депутати и сдобиване с парламентарно болшинство, пак благодарение на своите бели бюлетини? Чунким, ако сега не са парламентаристи, пак са в парламента, тогава беха в последния като парламентаристи. А що да кажем за нине царствующите дружбаша? Те подписаха в Париж тжй наречения Нюйски договор, ратифицараха го, подложиха себе си и България под опеката на сжглашенските банкери и капиталисти и днес, когато последните посягат на реални гаранции за своите зимания, дружбашите и те се сжрдят и плачат.

О не, плачът на всички е лицемерен, той е обиден за българския народ, който е доведен до днешното окаяно положение от сжщите ония, що днес се лигавят над неговата участ,

Но, отбелезвайки това обстоятелство, ние искаме да релевираме друг един факт и го изтжкнем пред погледа на македонската емиграция.

Не един път сме имали случаят да пишем вжрху отношенията на тжй наречените велики сили спрямо македонския вжпрос, вжобща спрямо каузата на поробените балкански народи. Винаги сме подчертавали голата истина, че всички големи джржави в Европа сж гледали на малките балкански джржави като на свои бждащи най-близки колонии, за които сж водили и продължават да водят спорове по между си. Тжй нареченият блискоизточен вжпрос не е нищо друго, освен чисто колониялен вжпрос за силите било от Сжюза или Сжглашението. Балканската война бе прелюдия на международната и мотивите, джлбоките мотиви беха едни и сжщи—политическо, а главно економическо завладяване на европейския и азиатски изток. Между нас, бжлгари, турци, гжрци, сжрби и ромжни в Европа, араби, кюрди, арменци, персийци, индийци и сиамци в Азия, мадагаскарци, сомалийци, мароканци, алжирци, гвинейци, мокамбийци, камерунци и суданци в Африка християнските велики сили Англия, Франция, Германия, Италия и Сжединените Щати не правят абсолютно никаква разлика. Те ни третират като работен добитак, който трябва да произвежда сурови материали и да консумира „магнитурите“ на техното индустриално производство.

Принципите за свобода, култура, самоопределяне на народите и пр. сж вждици, по които се залавят на-

ивните. Днес е вече намерен антипода на прословутите Уилсонови 14 точки. Това е последната нота на репарационната комисия в Бжлгария. Сега вече се играе на открити карти и всеки блжф е изключен.

Ние не скжрбим, а се радваме. Радваме се, защото големите европейски хиени сами се демаскираха и нам е по лесно да ги сочим на народите, на поробените народи, които до днес сж чакали подкрепата от тех за своята освободителна кауза. Днес ние с още по голема сила викаме на македонската, на тракийската, на добруджанската емиграции: емигранти, напустнете всевжможните изпжлнителни комитети и временни комисии, които ви водят по пжтя на котерийното партизанство в Бжлгария, напустнете тези отвратителни патриотари, които с мемоари, петиции и скжпо плащани делегати ходят да просят милост от европейските хиени, да ви унижават и излагат пред ония, които гледат на вас като на колониални диваци. Напустнете всички политически партии, всека една от които е допринесла твжрде много за разорението на Македония, Тракия, на Добруджа, напустнете тия политически шарлатани, които гледат на вас като на избирателен добитак и се организирайте в самостоятелни, в независими дружества и организации, кждето сами ще се погрижите за своята собствена сждба по пжтя на взаимопомоща и революционната акция.

БЛАГОТВОРИТЕЛНОСТ

Пребиха си краката от онзи ден жандармите от градоначалството да тжрсят председателите на тракийските и македонски дружества по „важ-

на "некаква работа. Касаело се да бждат раздадени на бежанцитѣ неколко човала брашно, артисало от нейде.

Власта иска да бжде „справедлива“. Затуй се вжзлага на дружествените представители да изчислят колко бежански семейства има, та по равно да се подели брашното. След направеното изчисление се констатирва, че всеко семейство ще получи тамам по два килограма брашно. За да се вземе, обаче, този дар, трѣбва да се подсмърча два—три дена пред канцеларията на началството и да се изгубят една-две надници по 20—30 лв.

Това се нарича благотворителност по случай светлите Христови празници, който не я харесва и без нея ще мине... Блаженни пловдивски емигранти! За Великден баниците и козинаците сж готови, благодарение щедрата благотворителност на почитаемата власт. Артжк и сега ако има кой да се оплаче — грехота е. . . .

Администрацията моли всички, до които сж изпратени вржзки за ржчна продажба на „Бюлетин“, да побжрзат и уредат сметките си, като повжрнат останалите непродадени екземпляри.

Тракийските патриотари на работа

От цела седмица насам са се разтичали тракийски чорбаджии и патентовани патриотари, наречени „бежанци“, по разни културни и професионални организации да канят мало и голямо на митинг за автономията на Тракия. След като опекоха работата, че митинга ще стане, тржгнаха да дирят некой оратор, защото не знаели да говорят, пжк на митинга е нужно умни работи да се разправят, чунким ще трѣбва да се канджрдисват „силите покровители на малките народи“ да даруват час по-скоро автономията на Тракия.

Ние не се сжмняваме, че ще се намерят оратори бол-бол. В Пловдив има мнозина, които са специалисти вече по тая работа: Каблешков, Крапчев, Д-р Салчев и др. стига само да има митинги. . . Пжк ако те не стигнат, могат да се изпишат от София специално за случая било Шангов, било Колушев или някой амбулантен тжрговец на патриотизжм. Тогава пловдивските тракийци могат да бждат сигурни, че след софийския митинг, тукашният окончателно ще убеди силите да поднесат на тепсия автономията на Тракия.

Тракийци, не се водете по акжла на мухлясалите патриотари и не правете калабалжк по техните митинги. Никога свободата не се е дарувала, нито пжк се е добивала с молби и митинги. Групирайте се в свободни и независими организации и там се вжзпитавайте в духа на революцията. Когато се почувствувате достатжчно готови, идете и се настането в своите огнища; тогава бждете уверени, че никой не ще посмее да ви изгони повторно, защото заедно с вас вие ще носите и духа на бунтарството, с който ще заразявате всички около вас.

Кемалистите и източна Тракия.

В своите изявления пред кореспондентите на софийския печат, ангорския министър на външните работи, Юсуф Кемал, е заявил, че едно от най-настойчивите искания на националистите е не само да бжде евакуирана от гръцките войски, цяла Мала-Азия, но още и да бжде повърната на Турция Източна Тракия, — заедно с Одрин.

Ние не желаем да оспорваме правата на ангорските националисти върху малоазиятския край, но що се касае до Източна Тракия, сметката им е сжвсем крива. Истина е; че населението в тая област не е в болшинството си гръцко, то не е и бжлгарско, но не е и турско. Цели краища днес сж заселени с турци моаджири, доведени от Мала Азия или северна Бжлгария; те сж настанени в села, които до вчера сж били чисто бжлгарски. При такова едно положение днес никой не може да твжрди, че Източна Тракия има определен национален колорит. Тя е толкова турска, колкото гръцка, колкото и бжлгарска. И ако днешния режим на гръцката управа там е несжобразен с желанието на мирното население, такжв ще бжде и утрешния режим на турците и другиденция на бжлгарите.

Източна Тракия е неделима

от Западна. Ако кемалистите намират, че автономния режим е най-подходната форма на управление за Западна Тракия, защо сжщото да не значи и за Източната част?

Турците трябва да разберат, че е нужно да правят хесапите си сжс кржчмаря, ако искат да успеят. Не сторят ли това, те ще имат сжщите неприятности в Тракия, каквито днес ги има Гжрция.

ПОДПИСКА

За образуване фонд на сп.
„БЮЛЕТИН“
лист № 8.

Никола Младенов	50 лв.
Никола Шупаров	38 „
Цветан Байгинов	20 „
Бсичко	108 лв.
От лист № № 1—7	1880 лв.
А Бсичко	1988 лв.

Македонци и тракийци, не забравяйте да подкрепите единствения си защитник Бюлетин, който ратува за освобождението на емиграцията от пленичеството в което тя се намира при политическите партии в Бжлгария

Подписката проджлжава.

С ж о б щ е н и е .

Всички суми за списание „Бюлетин“ да се изпращат за напред на адрес Дим. Попов ул. Хр. Г. Данов, 31—Пловдив.